

[Veistrup.]

saadan, men vi ønsker blot ikke at gøre noget ved det. Jeg forstod paa det ærede Medlem (H. C. Andersen), som talte for Partiet Venstre, at Lovforslaget skal henvises til et Udvalg, og jeg spørger derfor den højtærede Minister, om der er Mulighed for samtidig at tage dette Spørgsmaal op til Undersøgelse, som har fundet Udtryk i Folketingsudvalgets Betænkning, eller Udtalelsen kun skal opfattes som et venligt Vink til Cikorierodsdyrkerne, hvad jeg meget vilde beklage.

Handelsministeren (Hauge): Jeg takker for Tilslutningen til Lovforslaget. Der er jo ikke gjort positive Indvendinger mod de enkelte Bestemmelser deri. Der er anket over, at Lovforslaget foreligger saa sent som i Dag, men dette er i hvert Fald ikke min Skyld. Jeg var i god Tid paa Færde for at faa en Overenskomst med Roedyrkerne, inden Lovforslaget blev fremsat, men de stillede gennem deres Udvalg saadanne Krav, at der ikke kunde være Tale om at forhandle paa det Grundlag, de fremførte. Dette lod jeg dem tydeligt forstaa. Derefter hørte jeg ikke mere fra Roedyrkerne før umiddelbart forud for Lovforslagets Fremsættelse i Folketinget, men de havde for øvrigt heller ikke noget at sige mig udover, hvad de havde sagt, og da dette var af en saadan Beskaffenhed, at det ikke kunde danne Grundlag for en Forhandling eller for Udarbejdelse af et Lovforslag, saa kunde der fornuftigvis ikke komme noget ud af det. Ogsaa jeg beklager, at Forholdene har formet sig saaledes, men det kan nu en Gang ikke, naar man lukker Markedet og kræver, at Befolkningen skal betale en Pris, som ligger betydeligt over den Pris, som Sukkeret indføres til, nytte noget, at man skruer sine Krav op til den yderste Højde og mener, man kan faa disse Krav opfyldt. Det har jo ogsaa vist sig under Forhandlingerne i Rigsdagen, at intet af Partiernes her har villet tage Hensyn til de fremførte Krav. Maa jeg for Resten gøre opmærksom paa, at den tilsvarende Lov i Fjor blev stadfæstet den 23. Marts, saa der er altsaa ikke saa forfærdelig megen Forskel paa Tidspunktet for Lovens Behandling i Fjor og i Aar, men jeg indrømmer, at det havde været bedre, om vi havde været en Maaned tidligere paa Færde, og hvis vi skal have en Sukkerordning til næste Aar, skal jeg efter bedste Evne bidrage til, at Lovforslaget kan komme til at foreligge tidligere.

Det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (H. C. Andersen), Ordføreren for Venstre,

var i øvrigt anerkendende overfor Lovforslaget og udtalte i det store og hele sin Tilslutning til det og gav Tilsagn om sin Medvirken til dets hurtige Gennemførelse, idet han dog ønskede en kortere Udvalgsbehandling. Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning, som jeg vil knytte et Par Ord til, nemlig den, at der kunde jo blive Tale om en ekstra Fortjeneste for De danske Sukkerfabrikker ved Indførsel af Sukker, og at det vilde være uretfærdigt, om De danske Sukkerfabrikker fik en saadan Fortjeneste, medens andre, f. Eks. Nykøbing-Fabrikken, ikke fik en tilsvarende. Jeg tror nu ikke, der kan blive Tale om Indførsel af Sukker — saa skulde det da gaa rent galt med Sukkerroevlen her i Landet i den kommende Sommer —, idet jeg gaar ud fra, at man skulde kunne tillade, at der blev dyrket ca. 78 000 Tdr. Land. Det er i hvert Fald min Hensigt at tage dette Tal saa nogenlunde som Norm for Dyrkningsarealerne i Aar. Det er 10 000 Tdr. Land mere, end der blev dyrket sidste Aar, og saa skulde jeg dog tro, selv om Høsten ikke bliver saa stor i Aar som i Fjor, at vi skulde kunne faa tilstrækkeligt Sukker til at dække Behovet.

Det ærede Medlem spurgte om, hvorledes Statens Overskud skulde anvendes, eller rettere sagt, han gik ud fra som givet, at dette Overskud skulde tilfalde Roedyrkerne. I den Betænkning, der er afgivet af Folketingsudvalget, er der jo sagt ganske tydeligt, at

„Udvalget er enigt om, at det Beløb, der maatte fremkomme som Statens Andel i et eventuelt Overskud,“

— og jeg gaar nu ud fra, at der kan blive Tale om et Overskud —

„efter at Administrationsudgifterne og andre Udgifter, der følger af Ordningen, er afholdt, ikke kan anvendes til noget Formaal uden Rigsdagens Samtykke, idet der er Enighed om, at Sukkerordningen bør hvile i sig selv.“

Forholdet er jo det, at der bliver Tale om Tab for Staten i det Tilfælde, at Produktionen bliver større end Forbruget, og dette Tab maa saa dækkes af det Overskud, som der eventuelt kan blive Tale om, ligesom naturligvis ogsaa Administrationsudgifterne maa dækkes. Hvad der saa bliver tilovers, bliver det Rigsdagens Sag at disponere over. Udvalgsmedlemmerne har udtalt som deres Formening, at Sukkerroedyrkerne skal have det; det siges jo, at Ordningen skal hvile i sig selv, et lidt uklart Udtryk, men det er vel nok det, man har villet give Udtryk for. Det er jo imidlertid i og for sig